

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupen Mgr. Petrem Krátkým, advokátem se sídlem Sukova třída 1556, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 12. 3. 2014, č. j. 50 A 2/2014 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce M. J. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 12. 3. 2014, č. j. 50 A 2/2014 - 37, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice (dále také „krajský soud“) byla zamítnuta žaloba M. J., kterou se tento žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též „žalovaný“), odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu, ze dne 14. 11. 2013, č. j. KrÚ 78891/2013, sp. zn. SpKrÚ 65707/2013 OOPKŽÚ OVV, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a současně potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová, odboru právního – oddělení pro přestupky, (dále také „správní orgán prvního stupně“, či „městský úřad“), ze dne 15. 8. 2013, č. j. 1909/2013/PRA/SUL/PRE/33-16,

sp. zn. 1909/2013/PRA/SUL/PRE 33-1, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. d) a h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době, (dále jen zákon o přestupcích), za což mu byla udělena sankce ve formě pokuty ve výši 4.000 Kč a stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že se žalobce podle prvostupňového správního rozhodnutí dopustil přestupku proti veřejnému pořádku podle ust. § 47 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích tím, že na ulici Pražského v České Třebové u domu č. p. 641 na pozemkové parcele č. 66/2 v období minimálně od 21. 1. 2013 minimálně do 8. 3. 2013 znečistil veřejné prostranství použitými obaly od pyrotechniky a přestupku proti veřejnému pořádku podle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích tak, že tamtéž od blíže nezjištěné doby do 8. 3. 2013 neoprávněně zabral veřejné prostranství o rozloze cca 20 m² zde složeným stavebním materiálem a lešenovými podlážkami.

Krajský soud především neshledal, že skutky, kterých se měl žalobce dopustit, nejsou ve výrokové části správního rozhodnutí „dostatečně určité vymezeny“. Je tomu tak proto, že rozhodnutí žalovaného, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek, obsahuje základní zákonné náležitosti, jež musí obsahovat rozhodnutí o přestupku, a které jsou zakotveny zejména v ust. § 77 zákona o přestupcích. Popis skutků sice mohl být ještě podrobnější, třeba si však uvědomit, že kvalitativní požadavky na rozsudek v trestní věci, nelze bezezbytku vztahovat i na rozhodnutí o přestupku. Takový postup by byl přepjatým formalismem. Podrobnější informace k oběma skutkům pak objasňuje odůvodnění obou správních rozhodnutí. Ty pak jako celek umožňují žalobci seznat, které konkrétní jednání je mu vytýkáno a kladeno k tíži. Oba skutky byly tedy ve správním řízení dostatečně určité identifikovány, aby je nebylo možno zaměnit s případnými jinými skutky žalobce, nebo jiné osoby. Vzhledem k tomu, že byly popsány v mateřštině žalobce, nebylo třeba ani vysvětlovat žalobci význam jednotlivých slov, jako třeba slovo „zábor“. Žalobci proto muselo být zcela jasné, co je mu kladeno za vinu, co bylo předmětem řízení a proti čemu se má svou žalobou bránit. Výroková část správního rozhodnutí z těchto důvodů proto obtočí.

Žalobce se také mýlí, dovozuje-li, že skutkové závěry správních orgánů nemají oporu v provedeném dokazování a zjištěném skutkovém stavu věci a že správní orgány postupovaly při hodnocení důkazů v rozporu s pravidly formální logiky (žalobní body 1 a 2). Mýlná je v tomto směru úvaha žalobce, že v demokratickém právním státě nemůže být nikdo „odsouzen“ jen na základě indicií, které jsou nepřímými důkazy. Odpovědnost za přestupek lze dovozovat i na základě nepřímých důkazů, ale jen tehdy, tvoří-li ucelený a logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný pečlivě odůvodnil, jaká konkrétní skutková zjištění učinil z tohoto kterého důkazu (důkazního prostředku), přičemž jeho závěrům nelze nic vytknout. Z těchto důvodů dospěl žalovaný oproti žalobci k závěru, že skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Naopak žalobcem předestřená verze, že pyrotechnické předměty III. třídy zakoupila jiná osoba ilegálně na tržišti a následně je na výše popsané místo pohodila (vedle automobilu s nápisem M. J.) jsou krajně nepravděpodobné. Obdobné hodnocení platí i pro druhý skutek - neoprávněný zábor veřejného prostranství. Zde byla zjištění správního orgánu doložena i svědeckou výpovědí. Ponechat stranou nelze ani

pokračování

zjištění, že žalobce měl již v minulosti v daných místech složen stavební materiál (viz úřední záznam ze dne 7. 3. 2013) a že žádal i o povolení užívání veřejného prostranství za účelem uložení tohoto materiálu. Nelze proto souhlasit s tím, že nemá oporu v provedeném dokazování závěr žalovaného, že žalobce neoprávněně zabral stavebním materiálem veřejné prostranství. Naopak, tento závěr podporují ve spise i další shromážděné důkazy (výpovědi, listinné důkazy, fotografie). Vyslovené závěry žalovaného tedy krajský soud považuje za logické. V této souvislosti dále krajský soud poukázal na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které sice primárně důkazní břemeno nese správní orgán (řízení o přestupku je ovládáno zásadou oficiality), ale pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. např. bod 24 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 – 37). Uzavřel proto, že v daném případě byl správními orgány zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich rozhodnutí s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Skutečnost, že žalobce později odklidil, popř. nechal odklidit stavební materiál z veřejného prostranství, pak byla zohledněna při stanovení druhu a výměry sankce. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce M. J., jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“), kasační stížnost, kterou opřel o důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.

Stěžovatel především vytýká krajskému soudu, že z důvodu nezákonnosti měl správně zrušit rozhodnutí žalovaného, a to minimálně ve vztahu k přestupku popsanému pod bodem I.A. rozhodnutí městského úřadu (znečištění veřejného prostranství). Správní orgány se mýlí, pokud dovozují, že inkriminované obaly od pyrotechniky třídy III. umístil na veřejné prostranství právě on. Je tomu tak proto, že od samého počátku řízení popíral, že by tyto obaly umístil na veřejné prostranství a jiný důkaz neexistuje. Na tom nic nemění ani skutečnost, že disponuje „průkazem odpalovače“. Skutková podstata, z níž správní orgány při svém rozhodování vyšly, proto nemá oporu ve spisech. Pro věc je totiž rozhodné, že veřejné prostranství znečistily obaly od pyrotechniky a nikoliv pyrotechnika sama, se kterou je oprávněn nakládat. Tyto obaly – v podstatě papírové krabice – proto může jakákoliv oprávněná osoba kdykoliv vyhodit do kontejneru na odpad. V tomto kontejneru mohou být tyto obaly komukoliv a kdykoliv veřejně přístupné. Nebyl zde tedy žádný důvod se domnívat, že by veřejné prostranství znečistil právě on. Důkazy obsažené ve spise - fotografie obalů v blízkosti jeho vozidla jsou tak čistě náhodné (může tam parkovat kdokoliv, resp. nejde o parkovací místo vyhrazené jen jemu). Není ani na jisto postaveno, zda se nacházejí vedle jeho pozemku. Inkriminované obaly tudíž mohl kdokoliv vyjmout např. z kontejneru na odpad a pohodit na místě přestupku. Navíc již před správním orgánem při výpovědi dne 7. 5. 2013 uvedl, že tyto obaly byly před zahradou pana M. (nikoliv tedy u jeho pozemku). Touto skutečností se však nikdo nezabýval. Stěžovatel má z uvedených důvodů za to, že jeho odpovědnost je dovozována jen od toho, že se obaly od pyrotechniky třídy III. nachází „u domu č. 641“, který užívá.

Stěžovatel vytýká krajskému soudu i to, že pro nezákonnost nezrušil rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k přestupku popsanému pod bodem I.B. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (neoprávněný zábor veřejného prostranství o výměře cca 20m² zde složeným stavebním materiálem a lešenářskými podlážkami). I v případě tohoto přestupku

popírá, že by se tohoto nezákonného jednání dopustil. Správní orgány zde také vyšly z nesprávně zjištěného skutkového stavu věci. Je tomu tak proto, neboť nikdo neviděl, že by zde sporný materiál umístil právě on. Nikdo též ani nespecifikoval lešenářské podlahy počtem, ani nedoložil, že je jejich majitelem. Z důkazů obsažených ve spise (zejména z fotodokumentace) nevyplývá, zda se inkriminovaný stavební materiál nacházel ve skutečnosti na pozemku p. č. 66/2, tedy na veřejném prostranství, nebo na parcele č. 636/2 ve vlastnictví společnosti JOHAN-CZECH spol. s r. o., tedy nikoliv na veřejném prostranství. Výpovědi svědků pak neprokazují ani jeho vlastnictví k věcem, kterými mělo být veřejné prostranství neoprávněně zabráno. Výpovědi svědků Ing. T. H. a L. S. nelze považovat za přímé důkazy o tom, že právě on spáchal předmětný přestupek. Správní orgán se vadně spokojil s domněnkami uvedených svědků, namísto toho, aby je vyzval k přesné reprodukci rozhovoru s ním, a úsudek o vlastnictví předmětného materiálu si pak následně učinil sám. Odpovědnou za přestupek měla být stavební firma, která pravděpodobně i po několik let nechala na inkriminovaném pozemku lešení a nespotřebovaný stavební materiál. Ohledně tohoto přestupku proto byly v dosavadním řízení (včetně řízení před správním soudem) nesprávně posouzeny dvě otázky: otázka vlastnictví složeného stavebního materiálu (zejm. kamene) a lešenářských podlah (dále jen „materiál“) a otázka, zda vůbec byl tento materiál umístěn na veřejném prostranství nebo na pozemku společnosti JOHAN-CZECH spol. s r. o.

Stěžovatel posléze předestírá i otázku, kterou se ve svých rozhodnutích zabývaly správní orgány. Proč by, byť pouze částečně, odklízěl z veřejného prostranství věci, které nejsou jeho vlastnictvím, a kterou odvolací správní orgán posoudil jako „důkaz o vině“. Jde o to, že je držitelem koncesní listiny na zbrojní licence podle zákona č. 119/2002 Sb., o zbraních, která ho opravňuje k podnikání v oboru zbraní a střeliva. Jednou z podmínek pro tuto činnost je i spolehlivost dle § 23 tohoto zákona. Uvedenou podmínku by však nesplňoval, pokud by byl uznán vinným ze spáchání více než 1 přestupku - mj. také proti veřejnému pořádku (bod 5). Nelze proto shledávat cokoliv v jeho neprospěch na tom, že raději o své vlastní vůli nechal z místa, které možná není ani veřejným prostranstvím, odklidit nějaké věci, jež nejsou ani jeho vlastnictvím a za které neodpovídá.

Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Žalovaný se v plném rozsahu ztotožňuje s věcnými závěry krajského soudu předestřenými v napadeném rozsudku. Jde-li o námitky stěžovatele, odkazuje jednak na odůvodnění svého rozhodnutí a jednak na své vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení před tímto soudem je obdobně jako řízení před krajským soudem založeno na dispoziční zásadě. Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu

pokračování

nicotné. Podle ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží. Ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. pak zakotvuje zásadu, podle níž kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Ve světle uvedené zásady Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jsou podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelné ty námitky kasační stížnosti, v nichž stěžovatel brojí proti tomu, že v předchozím řízení nebyla jednoznačně objasněna otázka, zda materiál, jehož uložení na předmětném místě byl spáchán přestupek dle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, byl skutečně umístěn na veřejném prostranství nebo byl umístěn na pozemku společnosti JOHAN-CZECH spol. s r. o. Tuto námitku mohl stěžovatel uplatnit již v řízení před krajským soudem, což neučinil a své námitky v tomto směru v žalobě nevzněsl, ač mu v tom nic nebránilo. Tímto postupem stěžovatel neumožnil krajskému soudu, aby skrze tuto námitku (argumenty) posoudil v uvedeném směru zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

Obdobně není přípustná ani stížnostní námitka, resp. bod. V. kasační stížnosti, ve kterém stěžovatel nevznáší žádné výtky vůči právním závěrům a postupům krajského soudu, nýbrž obsahuje jen polemiku stěžovatele nad pohnutkami jeho jednání po zahájení správního řízení o přestupku dle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, z jehož spáchání byl uznán vinným přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného. Je tomu tak proto, že Nejvyšší správní soud je soudem kasačním, což znamená, že mu přísluší posuzovat toliko zákonnost napadeného rozsudku krajského soudu, a nikoliv se zabývat pohnutkami jednání stěžovatele po spáchání přestupku.

Z obsahu kasační stížnosti obecně vyplývá, že ji stěžovatel podává explicitně z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy pro nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a pro vady řízení, spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Konkrétně pak stěžovatel své výhrady (obdobně jako v žalobě) směřuje vůči závěrům správních orgánů obou stupňů o tom, že spáchal přestupky podle ust. § 47 odst. 1 písm. d) a h) zákona o přestupcích.

Podle ust. § 2 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Podle ust. § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo znečistí veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení anebo zanedbá povinnost úklidu veřejného prostranství.

Podle ust. § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích se přestupku dopustí ten, kdo poškodí nebo neoprávněně zabere veřejné prostranství, veřejně přístupný objekt nebo veřejně prospěšné zařízení.

Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, řízení před správními soudy je založeno na dispoziční zásadě. Kasační stížnost je pak mimořádným opravným prostředkem proti rozhodnutím správních soudů. To znamená, že stížnostní důvody a argumenty musí zásadně směřovat vůči skutkovým a právním závěrům přezkoumávaného rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud jako soud kasační tedy není správním soudem, který by apriori přezkoumával zákonnost právních názorů a postupů správních orgánů, nýbrž soudem posuzujícím zákonnost pravomocných rozhodnutí krajských soudů.

Krajský soud především vyslovil, že skutkové závěry žalovaného mají dostatečnou oporu v provedeném dokazování a že jeho právní závěry neodporují ani zásadám formální logiky. Opřel se při tom nejen o obsah správního spisu, resp. o důkazy v něm obsažené, ale i o provedené hodnocení důkazů žalovaným. Výslovně se při tom ztotožnil i s hodnocením jednotlivých důkazů žalovaným, které se vztahovalo jak k přestupku podle § 47 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích, tak i k přestupku podle § 47 odst. 1 písm. h) téhož zákona.

Vysloveným závěrům krajského soudu, který posuzoval zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí skrze žalobní body, nelze ničeho vytknout.

Uvedené platí tím spíše, nedomáhal-li se stěžovatel ve své žalobě doplnění skutkového stavu věci provedením nových důkazů nebo nežádal-li opakování již správními orgány provedených důkazů, a tím i jejich hodnocení správním soudem.

Stěžovatel se mýlí, dovozuje-li, že jeho věc - přestupek podle § 47 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích - měla být posouzena v intencích zásady in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného). Ze skutkového stavu věci i z provedených důkazů a jejich vyhodnocení nevznikly správním orgánům, ani krajskému soudu žádné pochybnosti o tom, kdo je pachatelem tohoto přestupku. Je tomu tak proto, že správními orgány shromážděné listinné důkazy a další skutkové okolnosti (*obaly od pyrotechnických předmětů III. třídy, které lze prodat pouze držiteli příslušného oprávnění – průkazu odpalovače, jímž podle vlastního sdělení disponuje v České Třebové jen stěžovatel, se nacházely na místě, které je blízké sídlu společnosti stěžovatele, jejímž je jediným společníkem a jednatelem, do jejíž činnosti spadá právě provádění trhačích a pyrotechnických prací*), nepřímě svědčí tomu, že se jednání, které bylo stěžovateli jako obviněnému z přestupku kladeno za vinu, dopustil právě stěžovatel.

Žalovaný správní orgán a poté ani krajský soud ve světle shora uvedeného zcela oprávněně neuvěřil tvrzení stěžovatele, že jemu neznámé obaly od pyrotechnických předmětů III. třídy (k jejichž nákupu je výlučně třeba „průkazu odpalovače“, kterým disponuje právě stěžovatel), umístila na veřejné prostranství neznámá osoba, nejspíše po té, co tyto papírové krabice (po spotřebování pyrotechniky) jiná osoba oprávněná k jejich

pokračování

nákupu vyhodila do kontejneru na odpad, a že z tohoto důvodu je pořízená fotodokumentace jeho vozidla vedle těchto odpadů čistě náhodná. Tato verze vyslovená stěžovatelem je „podivuhodná“. Je tomu tak proto, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné. Stěžovatel nevyslovil žádné podezření vůči třetí osobě, která by se měla uvedeného jednání dopustit, ani důvody, které by jí k tomu měly vést. Je však velmi obtížné si představit, že by se jiná osoba zabývající se stejnou nebo obdobnou činností jako stěžovatel záměrně přiblížila k jeho bydlišti a současně i sídlu jeho firmy, a přinesla s sebou obaly od pyrotechniky se záměrem je tam zanechat k tíži stěžovatele. Takovéto úvahy by mohly narůstat až do absurdních představ plížíci se konkurence či nepřátel stěžovatele snažících se tohoto uvedeným způsobem poškodit. Totéž by platilo, i pokud by šlo o jinou osobu. V každém případě však stěžovatel ke skutečnostem jím tvrzeným nenabídl žádný rozumný důkaz a ani správní orgán nebyl sto takový důkaz opatřit a prověřit, jednoduše proto, že stěžovatelem popisovaný děj je nereálný a nemůže existovat. Správní orgány proto opodstatněně vyhodnotily shora uvedené nepřímé důkazy tak, že to byl stěžovatel, který znečistil veřejné prostranství obaly od zmíněné pyrotechniky. Je tomu tak proto, že popsané nepřímé důkazy tvoří uzavřený řetězec, jež vede k závěru o tom, že se přestupku dle § 47 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích dopustil právě stěžovatel.

Krajskému soudu nelze ani vytýkat, že nesprávně posoudil zákonnost právního závěru žalovaného, že stěžovatel spáchal i přestupek podle ust. § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích.

I zde je třeba zdůraznit, že je krajský soud při svém rozhodování vázán jednak dispoziční zásadou a jednak je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu věci, který zde byl v okamžiku rozhodování správního orgánu. Tato zásada především vyjadřuje vázanost správního soudu návrhem žalobce s tím, že tomuto soudu nepřísluší vyhledávat důvody a argumenty svědčící tvrzení toho kterého účastníka řízení. Je tak možno konstatovat, že pokud stěžovatel pregnantně ve své žalobě - ve formě jednotlivých žalobních bodů - neformuloval konkrétní nezákonnosti (porušení konkrétního ustanovení zákona) a nepředestřel správnímu soudu konkrétní skutkovou a právní argumentaci [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], která by věrohodně vyvracela skutkové a právní závěry žalovaného, nelze krajskému soudu úspěšně vytýkat, že věc stěžovatele nesprávně či nedostatečně právně posoudil. Omezil-li se proto stěžovatel ve své žalobě v podstatě jen na proklamaci, že materiál, jehož uložením na předmětném místě byl spáchán přestupek, není jeho majetkem, že jej nikdo neviděl skládat materiál na obecní pozemek (veřejné prostranství), a že proto správní orgány nemohou dovozovat jeho odpovědnost za přestupek, je posouzení žalobní námitky o „nespáchání přestupku podle § 47 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích stěžovatelem“ krajským soudem dostatečné a v souladu se zákonem.

V projednávané věci je rozhodné, že stěžovatel v žalobním řízení nenamítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, a nedomáhal se v soudním řízení správním provedení nových, či opakovaných výsledků svědků. Z nich totiž jednoznačně vyplývá, zejména pak z výpovědi svědka L. S., že materiál (minimálně pokud jde o sporné kamenivo) skutečně náležel stěžovateli, který s ním taktéž disponoval. Rovněž ob stojí i závěr krajského soudu, že není třeba odborných znalostí k tomu, aby správní orgán usoudil na totožnost (stejný druh) kameniva ve zdivu stavby stěžovatele, resp. jeho firmy, a

kameniva, kterým byl zabrán veřejný prostor, k čemuž postačuje pouze zdravý rozum a běžná zkušenost. To ostatně zcela zřetelně vyplývá z předložených fotografií. Nepřímým důkazem svědčícím o tom, že se přestupku dopustil právě stěžovatel, pak je (jak uvedl již krajský soud) i úřední záznam ze dne 7. 3. 2013, v němž jsou rekapitulovány předchozí zábory stěžovatele u téhož pozemku, o které i sám opakovaně žádal (účel - skládka stavebního materiálu).

Obstojí proto závěr krajského soudu i žalovaného, že stěžovatel neoprávněně zabral veřejné prostranství stavebním materiálem, který zde uložil. Nerozhodnou je naopak otázka, která osoba konkrétně tento materiál na veřejné prostranství „skládala“. Zda to byl fyzicky sám stěžovatel nebo blíže neidentifikovaná stavební firma, které prováděla stavební práce na majetku stěžovatele, resp. firma, jejímž je jediným jednatelem a společníkem. Podstatné je to, že stěžovatel o takto uloženém materiálu, jehož byl vlastníkem, věděl. Jak zcela přiléhavě uvedl i krajský soud, stěžovatel neoznačil žádný důkaz, kterým by zpochybnil rozhodné důkazy - výpovědi svědků Ing. T. H. a L. S. a ostatní listinné důkazy obsažené ve spise (fotodokumentace; snímek katastrální mapy; výpis z obchodního rejstříku; oznámení o přestupku ze dne 25. 1. 2013; úřední záznamy, zejména záznam ze dne 7. 3. 2013). V tomto směru lze obdobně, jak to učinil již krajský soud, poukázat i na dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, který je dostupný na www.nssoud.cz, ve kterém tento soud konstatoval, že: „...*primárně sice v přestupkovém řízení spočívá důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady oficiality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal*“. Stěžovatel v této věci svými tvrzeními sice zpochybňoval a popíral závěry správních orgánů, ale nepředložil žádný relevantní důkaz na podporu svých tvrzení, či vyvracejících relevantnost ve spise obsažených důkazů. O tom ostatně svědčí i to, že stěžovatel nebyl sto při podání vysvětlení, ani v dalším řízení při projednání přestupku uvést, komu tedy podle jeho názoru náleží sporný materiál.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti stěžovatele.

Nejvyšší správní soud proto zamítl kasační stížnost stěžovatele směřující proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka Pardubice ze dne 12. 3. 2014, č. j. 50 A 2/2014 - 37 (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu nevznikly žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

pokračování

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu